

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 353/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 19697/2013, sp. zn. Rvp 19698/2013, sp. zn. Rvp 19699/2013, sp. zn. Rvp 19700/2013, sp. zn. Rvp 19701/2013, sp. zn. Rvp 19702/2013, sp. zn. Rvp 19703/2013, sp. zn. Rvp 19704/2013, sp. zn. Rvp 19705/2013, sp. zn. Rvp 19706/2013, sp. zn. Rvp 19707/2013, sp. zn. Rvp 19708/2013, sp. zn. Rvp 19709/2013, sp. zn. Rvp 19710/2013, sp. zn. Rvp 19711/2013, sp. zn. Rvp 19712/2013, sp. zn. Rvp 19713/2013, sp. zn. Rvp 19714/2013, sp. zn. Rvp 19715/2013, sp. zn. Rvp 19716/2013, sp. zn. Rvp 19717/2013, sp. zn. Rvp 19718/2013, sp. zn. Rvp 19719/2013, sp. zn. Rvp 19720/2013, sp. zn. Rvp 19721/2013, sp. zn. Rvp 19722/2013, sp. zn. Rvp 19723/2013, sp. zn. Rvp 19724/2013, sp. zn. Rvp 19725/2013, sp. zn. Rvp 19726/2013, sp. zn. Rvp 19727/2013, sp. zn. Rvp 19728/2013, sp. zn. Rvp 19729/2013, sp. zn. Rvp 19730/2013, sp. zn. Rvp 19731/2013, sp. zn. Rvp 19732/2013, sp. zn. Rvp 19733/2013, sp. zn. Rvp 19734/2012, sp. zn. Rvp 19735/2013, sp. zn. Rvp 19736/2013, sp. zn. Rvp 19737/2013, sp. zn. Rvp 19738/2013, sp. zn. Rvp 19739/2013, sp. zn. Rvp 19740/2013, sp. zn. Rvp 19741/2013, sp. zn. Rvp 19742/2013, sp. zn. Rvp 19743/2013, sp. zn. Rvp 19744/2013, sp. zn. Rvp 19745/2013,

sp. zn. Rvp 19746/2013, sp. zn. Rvp 19747/2013, sp. zn. Rvp 19748/2013,
sp. zn. Rvp 19749/2013, sp. zn. Rvp 19750/2013, sp. zn. Rvp 19751/2013,
sp. zn. Rvp 19752/2013, sp. zn. Rvp 19753/2013, sp. zn. Rvp 19754/2013,
sp. zn. Rvp 19755/2013, sp. zn. Rvp 19756/2013, sp. zn. Rvp 19757/2013,
sp. zn. Rvp 19758/2013, sp. zn. Rvp 19759/2013, sp. zn. Rvp 19760/2013,
sp. zn. Rvp 19761/2013, sp. zn. Rvp 19762/2013, sp. zn. Rvp 19763/2013,
sp. zn. Rvp 19764/2013, sp. zn. Rvp 19765/2013, sp. zn. Rvp 19766/2013,
sp. zn. Rvp 19767/2013, sp. zn. Rvp 19768/2013, sp. zn. Rvp 19769/2013,
sp. zn. Rvp 19770/2013, sp. zn. Rvp 19771/2013, sp. zn. Rvp 19772/2013,
sp. zn. Rvp 19773/2013, sp. zn. Rvp 19774/2013, sp. zn. Rvp 19775/2013,
sp. zn. Rvp 19776/2013, sp. zn. Rvp 19777/2013, sp. zn. Rvp 19778/2013,
sp. zn. Rvp 19779/2013, sp. zn. Rvp 19780/2013, sp. zn. Rvp 19781/2013,
sp. zn. Rvp 19782/2013, sp. zn. Rvp 19783/2013, sp. zn. Rvp 19784/2013,
sp. zn. Rvp 19785/2013, sp. zn. Rvp 19786/2013, sp. zn. Rvp 19787/2013,
sp. zn. Rvp 19788/2013, sp. zn. Rvp 19789/2013, sp. zn. Rvp 19790/2013,
sp. zn. Rvp 19791/2013, sp. zn. Rvp 19792/2013, sp. zn. Rvp 19793/2013,
sp. zn. Rvp 19794/2013, sp. zn. Rvp 19795/2013, sp. zn. Rvp 19796/2013,
sp. zn. Rvp 19797/2013, sp. zn. Rvp 19798/2013, sp. zn. Rvp 19799/2013,
sp. zn. Rvp 19800/2013, sp. zn. Rvp 19801/2013 a sp. zn. Rvp 19802/2013, ktorými
namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 19 ods. 1
Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv
a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv
a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 1249957313,
sp. zn. E 1249971613, sp. zn. E 1249969013, sp. zn. E 1249960613, sp. zn. E 1249971413,
sp. zn. E 1249944113, sp. zn. E 1249907013, sp. zn. E 1249907113, sp. zn. E 1249918813,
sp. zn. E 1549943413, sp. zn. E 1249971213, sp. zn. E 1249954813, sp. zn. E 1249956313,
sp. zn. E 1249970713, sp. zn. E 1249970913, sp. zn. E 1249944613, sp. zn. E 1249975613,
sp. zn. E 1249971513, sp. zn. E 1249975013, sp. zn. E 1249975913, sp. zn. E 1249917913,
sp. zn. E 1249910513, sp. zn. E 1249910713, sp. zn. E 1249910913, sp. zn. E 1249915713,
sp. zn. E 1249915413, sp. zn. E 1249969313, sp. zn. E 1249969513, sp. zn. E 1249956713,
sp. zn. E 1249957213, sp. zn. E 1249936713, sp. zn. E 1249936813, sp. zn. E 1249942013,

sp. zn. E 1249937413, sp. zn. E 1249916713, sp. zn. E 1249917113, sp. zn. E 1249960413, sp. zn. E 1249970413, sp. zn. E 1249954613, sp. zn. E 1249979713, sp. zn. E 1249905413, sp. zn. E 1249929613, sp. zn. E 1249936213, sp. zn. E 1249867613, sp. zn. E 1249867413, sp. zn. E 1249867213, sp. zn. E 1249951013, sp. zn. E 1249950913, sp. zn. E 1249941713, sp. zn. E 1249977113, sp. zn. E 1249919213, sp. zn. E 1249906913, sp. zn. E 1249941113, sp. zn. E 1249941213, sp. zn. E 1249919113, sp. zn. E 1249919513, sp. zn. E 1249872113, sp. zn. E 1249871913, sp. zn. E 1249871113, sp. zn. E 1249917813, sp. zn. E 1549943613, sp. zn. E 1149953913, sp. zn. E 1249956513, sp. zn. E 1249956613, sp. zn. E 1249975713, sp. zn. E 1249975113, sp. zn. E 1249863413, sp. zn. E 1249863213, sp. zn. E 1249883013, sp. zn. E 1249881513, sp. zn. E 1249919913, sp. zn. E 1249929513, sp. zn. E 1249917413, sp. zn. E 1249919313, sp. zn. E 1249919013, sp. zn. E 1249919613, sp. zn. E 1249863313, sp. zn. E 1249863613, sp. zn. E 3249998613, sp. zn. E 3249999213, sp. zn. E 1249907213, sp. zn. E 1249907313, sp. zn. E 1149978813, sp. zn. E 1249916113, sp. zn. E 1149978713, sp. zn. E 6149968113, sp. zn. E 124998413, sp. zn. E 1249941313, sp. zn. E 1249911913, sp. zn. E 1249911513, sp. zn. E 1249911813, sp. zn. E 1249907413, sp. zn. E 1249910213, sp. zn. E 1249915313, sp. zn. E 1249880813, sp. zn. E 1249880913, sp. zn. E 3249999013, sp. zn. E 3249998813, sp. zn. E 1249911413, sp. zn. E 1249915613, sp. zn. E 1249910313, sp. zn. E 3249999113, sp. zn. E 3249998513, sp. zn. E 3249998713, sp. zn. E 1249937013 a sp. zn. E 1249937313 z 10. júla 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 19697/2013, sp. zn. Rvp 19698/2013, sp. zn. Rvp 19699/2013, sp. zn. Rvp 19700/2013, sp. zn. Rvp 19701/2013, sp. zn. Rvp 19702/2013, sp. zn. Rvp 19703/2013, sp. zn. Rvp 19704/2013, sp. zn. Rvp 19705/2013, sp. zn. Rvp 19706/2013, sp. zn. Rvp 19707/2013, sp. zn. Rvp 19708/2013, sp. zn. Rvp 19709/2013, sp. zn. Rvp 19710/2013, sp. zn. Rvp 19711/2013, sp. zn. Rvp 19712/2013, sp. zn. Rvp 19713/2013, sp. zn. Rvp 19714/2013, sp. zn. Rvp 19715/2013, sp. zn. Rvp 19716/2013, sp. zn. Rvp 19717/2013, sp. zn. Rvp 19718/2013, sp. zn. Rvp 19719/2013, sp. zn. Rvp 19720/2013, sp. zn. Rvp 19721/2013, sp. zn. Rvp 19722/2013, sp. zn. Rvp 19723/2013, sp. zn. Rvp 19724/2013, sp. zn.

Rvp 19725/2013, sp. zn. Rvp 19726/2013, sp. zn. Rvp 19727/2013, sp. zn. Rvp 19728/2013, sp. zn. Rvp 19729/2013, sp. zn. Rvp 19730/2013, sp. zn. Rvp 19731/2013, sp. zn. Rvp 19732/2013, sp. zn. Rvp 19733/2013, sp. zn. Rvp 19734/2012, sp. zn. Rvp 19735/2013, sp. zn. Rvp 19736/2013, sp. zn. Rvp 19737/2013, sp. zn. Rvp 19738/2013, sp. zn. Rvp 19739/2013, sp. zn. Rvp 19740/2013, sp. zn. Rvp 19741/2013, sp. zn. Rvp 19742/2013, sp. zn. Rvp 19743/2013, sp. zn. Rvp 19744/2013, sp. zn. Rvp 19745/2013, sp. zn. Rvp 19746/2013, sp. zn. Rvp 19747/2013, sp. zn. Rvp 19748/2013, sp. zn. Rvp 19749/2013, sp. zn. Rvp 19750/2013, sp. zn. Rvp 19751/2013, sp. zn. Rvp 19752/2013, sp. zn. Rvp 19753/2013, sp. zn. Rvp 19754/2013, sp. zn. Rvp 19755/2013, sp. zn. Rvp 19756/2013, sp. zn. Rvp 19757/2013, sp. zn. Rvp 19758/2013, sp. zn. Rvp 19759/2013, sp. zn. Rvp 19760/2013, sp. zn. Rvp 19761/2013, sp. zn. Rvp 19762/2013, sp. zn. Rvp 19763/2013, sp. zn. Rvp 19764/2013, sp. zn. Rvp 19765/2013, sp. zn. Rvp 19766/2013, sp. zn. Rvp 19767/2013, sp. zn. Rvp 19768/2013, sp. zn. Rvp 19769/2013, sp. zn. Rvp 19770/2013, sp. zn. Rvp 19771/2013, sp. zn. Rvp 19772/2013, sp. zn. Rvp 19773/2013, sp. zn. Rvp 19774/2013, sp. zn. Rvp 19775/2013, sp. zn. Rvp 19776/2013, sp. zn. Rvp 19777/2013, sp. zn. Rvp 19778/2013, sp. zn. Rvp 19779/2013, sp. zn. Rvp 19780/2013, sp. zn. Rvp 19781/2013, sp. zn. Rvp 19782/2013, sp. zn. Rvp 19783/2013, sp. zn. Rvp 19784/2013, sp. zn. Rvp 19785/2013, sp. zn. Rvp 19786/2013, sp. zn. Rvp 19787/2013, sp. zn. Rvp 19788/2013, sp. zn. Rvp 19789/2013, sp. zn. Rvp 19790/2013, sp. zn. Rvp 19791/2013, sp. zn. Rvp 19792/2013, sp. zn. Rvp 19793/2013, sp. zn. Rvp 19794/2013, sp. zn. Rvp 19795/2013, sp. zn. Rvp 19796/2013, sp. zn. Rvp 19797/2013, sp. zn. Rvp 19798/2013, sp. zn. Rvp 19799/2013, sp. zn. Rvp 19800/2013, sp. zn. Rvp 19801/2013 a sp. zn. Rvp 19802/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 19697/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. augusta 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 19697/2013, sp. zn. Rvp 19698/2013, sp. zn. Rvp 19699/2013, sp. zn. Rvp 19700/2013, sp. zn. Rvp 19701/2013, sp. zn. Rvp 19702/2013, sp. zn. Rvp 19703/2013, sp. zn. Rvp 19704/2013, sp. zn. Rvp 19705/2013, sp. zn. Rvp 19706/2013, sp. zn. Rvp 19707/2013, sp. zn. Rvp 19708/2013, sp. zn. Rvp 19709/2013, sp. zn. Rvp 19710/2013, sp. zn. Rvp 19711/2013, sp. zn. Rvp 19712/2013, sp. zn. Rvp 19713/2013, sp. zn. Rvp 19714/2013, sp. zn. Rvp 19715/2013, sp. zn. Rvp 19716/2013, sp. zn. Rvp 19717/2013, sp. zn. Rvp 19718/2013, sp. zn. Rvp 19719/2013, sp. zn. Rvp 19720/2013, sp. zn. Rvp 19721/2013, sp. zn. Rvp 19722/2013, sp. zn. Rvp 19723/2013, sp. zn. Rvp 19724/2013, sp. zn. Rvp 19725/2013, sp. zn. Rvp 19726/2013, sp. zn. Rvp 19727/2013, sp. zn. Rvp 19728/2013, sp. zn. Rvp 19729/2013, sp. zn. Rvp 19730/2013, sp. zn. Rvp 19731/2013, sp. zn. Rvp 19732/2013, sp. zn. Rvp 19733/2013, sp. zn. Rvp 19734/2012, sp. zn. Rvp 19735/2013, sp. zn. Rvp 19736/2013, sp. zn. Rvp 19737/2013, sp. zn. Rvp 19738/2013, sp. zn. Rvp 19739/2013, sp. zn. Rvp 19740/2013, sp. zn. Rvp 19741/2013, sp. zn. Rvp 19742/2013, sp. zn. Rvp 19743/2013, sp. zn. Rvp 19744/2013, sp. zn. Rvp 19745/2013, sp. zn. Rvp 19746/2013, sp. zn. Rvp 19747/2013, sp. zn. Rvp 19748/2013, sp. zn. Rvp 19749/2013, sp. zn. Rvp 19750/2013, sp. zn. Rvp 19751/2013, sp. zn. Rvp 19752/2013, sp. zn. Rvp 19753/2013, sp. zn. Rvp 19754/2013, sp. zn. Rvp 19755/2013, sp. zn. Rvp 19756/2013, sp. zn. Rvp 19757/2013, sp. zn. Rvp 19758/2013, sp. zn. Rvp 19759/2013, sp. zn. Rvp 19760/2013, sp. zn. Rvp 19761/2013, sp. zn. Rvp 19762/2013, sp. zn. Rvp 19763/2013, sp. zn. Rvp 19764/2013, sp. zn. Rvp 19765/2013, sp. zn. Rvp 19766/2013, sp. zn. Rvp 19767/2013, sp. zn. Rvp 19768/2013, sp. zn. Rvp 19769/2013, sp. zn. Rvp 19770/2013, sp. zn. Rvp 19771/2013, sp. zn. Rvp 19772/2013, sp. zn. Rvp 19773/2013, sp. zn. Rvp 19774/2013, sp. zn. Rvp 19775/2013, sp. zn. Rvp 19776/2013,

sp. zn. Rvp 19777/2013, sp. zn. Rvp 19778/2013, sp. zn. Rvp 19779/2013, sp. zn. Rvp 19780/2013, sp. zn. Rvp 19781/2013, sp. zn. Rvp 19782/2013, sp. zn. Rvp 19783/2013, sp. zn. Rvp 19784/2013, sp. zn. Rvp 19785/2013, sp. zn. Rvp 19786/2013, sp. zn. Rvp 19787/2013, sp. zn. Rvp 19788/2013, sp. zn. Rvp 19789/2013, sp. zn. Rvp 19790/2013, sp. zn. Rvp 19791/2013, sp. zn. Rvp 19792/2013, sp. zn. Rvp 19793/2013, sp. zn. Rvp 19794/2013, sp. zn. Rvp 19795/2013, sp. zn. Rvp 19796/2013, sp. zn. Rvp 19797/2013, sp. zn. Rvp 19798/2013, sp. zn. Rvp 19799/2013, sp. zn. Rvp 19800/2013, sp. zn. Rvp 19801/2013 a sp. zn. Rvp 19802/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. E 1249957313, sp. zn. E 1249971613, sp. zn. E 1249969013, sp. zn. E 1249960613, sp. zn. E 1249971413, sp. zn. E 1249944113, sp. zn. E 1249907013, sp. zn. E 1249907113, sp. zn. E 1249918813, sp. zn. E 1549943413, sp. zn. E 1249971213, sp. zn. E 1249954813, sp. zn. E 1249956313, sp. zn. E 1249970713, sp. zn. E 1249970913, sp. zn. E 1249944613, sp. zn. E 1249975613, sp. zn. E 1249971513, sp. zn. E 1249975013, sp. zn. E 1249975913, sp. zn. E 1249917913, sp. zn. E 1249910513, sp. zn. E 1249910713, sp. zn. E 1249910913, sp. zn. E 1249915713, sp. zn. E 1249915413, sp. zn. E 1249969313, sp. zn. E 1249969513, sp. zn. E 1249956713, sp. zn. E 1249957213, sp. zn. E 1249936713, sp. zn. E 1249936813, sp. zn. E 1249942013, sp. zn. E 1249937413, sp. zn. E 1249916713, sp. zn. E 1249917113, sp. zn. E 1249960413, sp. zn. E 1249970413, sp. zn. E 1249954613, sp. zn. E 1249979713, sp. zn. E 1249905413, sp. zn. E 1249929613, sp. zn. E 1249936213, sp. zn. E 1249867613, sp. zn. E 1249867413, sp. zn. E 1249867213, sp. zn. E 1249951013, sp. zn. E 1249950913, sp. zn. E 1249941713, sp. zn. E 1249977113, sp. zn. E 1249919213, sp. zn. E 1249906913, sp. zn. E 1249941113, sp. zn. E 1249941213, sp. zn. E 1249919113, sp. zn. E 1249919513, sp. zn. E 1249872113, sp. zn. E 1249871913, sp. zn. E 1249871113, sp. zn. E 1249917813, sp. zn. E 1549943613, sp. zn. E 1149953913, sp. zn. E 1249956513, sp. zn. E 1249956613, sp. zn. E 1249975713, sp. zn. E 1249975113, sp. zn. E 1249863413, sp. zn. E 1249863213, sp. zn. E 1249883013, sp. zn. E 1249881513, sp. zn. E 1249919913, sp. zn. E 1249929513, sp. zn. E 1249917413, sp. zn. E 1249919313,

sp. zn. E 1249919013, sp. zn. E 1249919613, sp. zn. E 1249863313, sp. zn. E 1249863613, sp. zn. E 3249998613, sp. zn. E 3249999213, sp. zn. E 1249907213, sp. zn. E 1249907313, sp. zn. E 1149978813, sp. zn. E 1249916113, sp. zn. E 1149978713, sp. zn. E 6149968113, sp. zn. E 124998413, sp. zn. E 1249941313, sp. zn. E 1249911913, sp. zn. E 1249911513, sp. zn. E 1249911813, sp. zn. E 1249907413, sp. zn. E 1249910213, sp. zn. E 1249915313, sp. zn. E 1249880813, sp. zn. E 1249880913, sp. zn. E 3249999013, sp. zn. E 3249998813, sp. zn. E 1249911413, sp. zn. E 1249915613, sp. zn. E 1249910313, sp. zn. E 3249999113, sp. zn. E 3249998513, sp. zn. E 3249998713, sp. zn. E 1249937013 a sp. zn. E 1249937313 z 10. júla 2013 (ďalej spoločne aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka podala v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov proti Slovenskej republike ako žalovanej žaloby o náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom. Vychádzajúc z obsahu týchto žalôb, príslušné prvostupňové súdy (Okresný súd Bratislava I, Okresný súd Bratislava II, Okresný súd Bratislava V a Okresný súd Bánovce nad Bebravou) vyhodnotili „*text v žalobe ako námietku spĺňajúcu náležitosti ust. § 15a OSP a uložil(i) žalobcovi povinnosť úhrady súdneho poplatku*“. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiam príslušných prvostupňových súdov odvolania, o ktorých rozhodli príslušné odvolacie súdy tak, že rozhodnutia prvostupňových súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v súlade s položkou 17a Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) potvrdili.

Sťažovateľka sťažnosťami napáda už označené uznesenia krajského súdu, ktorými tento nariadil voči sťažovateľke výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky oprávneného vo výške 66 € odpísaním z účtov povinného (sťažovateľky) v bankách, keďže sťažovateľka na základe príslušných exekučných titulov svoju povinnosť zaplatiť súdny poplatok dobrovoľne nesplnila. Podľa sťažovateľky sa „*vymáhanie justičných pohľadávok nemôže stať kvázi dôvodom pre vypustenie zásady zákonnej ochrany majetku povinného!*

Nesprávnosť úradného postupu je reprezentovaná tým, že nenastalo pomerovanie základného práva na pokojné užívanie majetku (na účte v banke) s právom na uspokojenie justičnej pohľadávky. Súd nemôže pomerovať princíp proporcionality s efektívnym výkonom rozhodnutia, aby sa tým vyhol zohľadneniu zásahu do základného práva na pokojné užívanie majetku. ... Sťažovateľ napáda aj legitímnosť cieľa vyrubovať súdny poplatok za podanie, ktoré nie je námietkou zaujatosti, len v ňom konštatuje zaujatosť všetkých sudcov bez ich menovania.“

S odkazom na § 306 a § 307 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sťažovateľka namieta, že „zákon nestanoví, že si súd môže vybrať z viacerých bánk, ktoré blokujú účet sťažovateľa a zasielať im postupne upovedomenia o nadobudnutí právoplatnosti. Totiž postupné zasielanie upovedomenia je porušením ust. § 307 OSP, ktorá prikazuje súdu doručiť upovedomenie o právoplatnosti banke, z čoho vyplýva, že OSP ráta len s jednou bankou, ktorá blokuje peniaze na účte povinného. Ide o konanie praeter legem, vedľa zákona, ktoré je v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, pretože súd koná v rozsahu a spôsobom, ktorý zákon neupravuje – jednak nemôže tú istú sumu nechať zablokovat' vo viacerých bankách a na viacerých účtoch a jednak si nemôže potom vyberať, ktorej banke zašle uznesenie o právoplatnosti a ktorej následne ďalšie a ďalšie. Ak takáto súdna prax existuje, nemôže argument o čo najefektívnejšej exekúcii spôsobiť blokovanie sumy niekoľkonásobne prevyšujúcej hodnotu pohľadávky, pokiaľ možno blokovat' aj sumu vo výške pohľadávky. Ide o prípad, keď nie je nevyhnutné pre ochranu záujmov oprávneného blokovat' na viacerých účtoch vo viacerých bankách tú istú sumu z tej istej jednej pohľadávky. Nie je teda splnená požiadavka nevyhnutnosti zásahu do práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Protokolu ... pretože účel exekúcie sa dá dosiahnuť zablokaním jedného účtu v jednej banke. Že musí ísť o jednu banku a jeden účet, napovedá dikcia § 305 až §307 OSP ako aj nižšie uvádzané rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Blokovanie účtov sa tak nedeje v súlade so zákonom a je preto neoprávnených zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v očiach bánk, u ktorých má vedené blokované účty. Existuje teda aj zásah do práva na ochranu dobrej povesti podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR.“

S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 255/2010 z 30. júna 2011 (ďalej len „nález ústavného súdu z 30. júna 2011“) sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že «Ústavný súd Slovenskej republiky vytvoril doktrínu čo najefektívnejšieho následného výkonu exekúcie, čomu musí zodpovedať výška zabezpečenia súm na účtoch v banke. Zablockovať možno teda len toľko, koľko treba na uspokojenie pohľadávky, pretože toľko treba na jej výkon. Ústavný súd zaujal zreteľné stanovisko: „hranicou pre rozsah blokačnej povinnosti je predovšetkým celková výška pohľadávky.“ Súd pri výkone úradného postupu ani raz neprihliadol na zásadu ochrany majetku sťažovateľa, tým pádom zásadu proporcionality nepomeroval už s rozsahom blokovaného majetku, ale len s rozsahom vyplateného majetku. Súčasne ale uviedol, a tým sa usvedčil, že zásada proporcionality sa rešpektuje až v štádiu skutočnej realizácie výkonu, ale to sa deje opäť nezákonne. Sme toho názoru, že zásada proporcionality je len pomerovacie kritérium medzi zásadou rýchleho účinného zabezpečenia súm na účtoch povinného ako predpokladu čo najefektívnejšieho výkonu rozhodnutia a zásadou ochrany majetku povinného, ktorá platí aj pri blokovaní majetku povinného, aj pri uskutočnení výkonu rozhodnutia.».

Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd, súc si vedomý „nezákonnosti kreácie justičnej pohľadávky“, bol povinný postupovať podľa § 268 ods. 1 písm. e) OSP a výkon napadnutých rozhodnutí vyhlásiť za neprípustný a následne ich zastaviť.

Navyše, podľa sťažovateľky s prihliadnutím na § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti vráti, ak bola námietka zaujatosti uplatnená odôvodnene, pričom ak poplatok nebol zaplatený, súd uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť poplatok zruší, argumentuje, že krajský súd „pristúpil po predložení veci okresným súdom (vo veci žaloby o náhradu škody) k vylúčeniu sudcu/sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci a preto malo byť uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť poplatok zrušené“.

Krajský súd sa «pri uskutočňovaní svojho úradného postupu vôbec nezaoberal otázkou, či medzi nariadeným výkonom rozhodnutia formou blokácie všetkých bankových účtov sťažovateľa a sledovaným cieľom všeobecného záujmu (t. j. záujmu na vymožení

justičnej pohľadávky) existuje proporcionalita. V okolnostiach daného prípadu je potrebné konštatovať, že intenzita zásahu do práva sťažovateľa na pokojné užívanie majetku je podstatná, pretože tento nemôže disponovať so svojim legitímne nadobudnutým majetkom, ktorý však zásadne potrebuje pre svoju podnikateľskú činnosť, ako aj pre financovanie chodu podniku. Miera uspokojiteľnosti práva na úhradu justičnej pohľadávky, s ohľadom na to, že blokácia nastala na siedmych bankových účtoch a súd rozhodol vlastne o blokácii prostriedkov na akýchkoľvek bankových účtoch (na všetkých účtoch – používa sa výrok „a z iných účtoch“), pričom na každom účte bolo a je dostatok finančných prostriedkov na úhradu justičnej pohľadávky, avšak berúc do úvahy znak nezákonnosti justičnej pohľadávky, je nízka. Z uvedeného vyplýva, že podstatný zásah prevažuje nízku uspokojiteľnosť, a preto je nutné dať prednosť právu na pokojné užívanie majetku. ... Núteným a opakovaným zrazením sumy 66,- EUR zo všetkých a akýchkoľvek bankových účtov sťažovateľa pred rozhodnutím o náhrade škody a nemajetkovej ujmy dôjde k vzniku ďalšej škody...».

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažností na ďalšie konanie rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie jej práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, napadnuté uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti tomuto súdu na ďalšie konania a sťažovateľke prizná úhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie v sume 66 € (za každú sťažnosť).

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorým tieto

sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu

Zásadnou námietkou sťažovateľky je, že napadnutými uzneseniami krajských súdov, ktorými došlo k *„zablokovaniu tej istej sumy vo viacerých bankách a na viacerých účtoch sťažovateľky“*, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň nebola splnená požiadavka nevyhnutnosti zásahu do práva na pokojné užívanie majetku, pretože účel exekúcie sa podľa jej tvrdenia dá dosiahnuť zablokovaním jedného účtu v jednej banke, čo vyplýva aj z dikcie § 305 až § 307 OSP, ako aj z nálezov ústavného súdu z 30. júna 2011. Keďže podľa sťažovateľky sa *„blokované účty nedeje v súlade so zákonom je zároveň aj neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v očiach bánk, u ktorých má vedené blokované účty. Existuje teda aj zásah do práva na ochranu dobrej povesti podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR.“*.

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že krajský súd konal v rozpore so zákonom, keď *„rozhodol o blokácii prostriedkov na siedmych bankových účtoch“*, keďže zo znenia

§ 305 až 307 OSP vyplýva, že „zablokovať možno len jeden účet v jednej banke“, čím zároveň došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V preskúvaných veciach bolo predmetom konaní, výsledkom ktorých bolo vydanie napadnutých uznesení krajského súdu, vymáhanie súdneho poplatku, ktorý je v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych pohľadávkach“) súdnou pohľadávkou z rozhodovacej činnosti a inej činnosti súdov, pri ktorej vzniká poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok. V súlade s § 4 ods. 3 zákona o súdnych pohľadávkach justičná pokladnica má postavenie výkonného orgánu krajského súdu na vymáhanie súdnych pohľadávok s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky. Podľa § 6 ods. 4 zákona o súdnych pohľadávkach vymáhanie súdnej pohľadávky začína justičná pokladnica z úradnej moci. V súlade s § 14 ods. 1 zákona o súdnych pohľadávkach na výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy a prikázaním pohľadávky sa použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

V súlade s § 303 ods. 1 OSP výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu v tuzemskej banke alebo pobočke zahraničnej banky sa uskutoční jej odpísaním z účtu do výšky prisúdenej pohľadávky s príslušenstvom.

Podľa § 305 OSP na návrh oprávneného súd rozhodne o nariadení výkonu rozhodnutia uznesením, v ktorom a) prikáže banke alebo pobočke zahraničnej banky, aby po tom, čo sa jej doručí nariadenie výkonu rozhodnutia, zablokovala sumu zodpovedajúcu pohľadávkou s príslušenstvom z účtu povinného až do vymoženia pohľadávky alebo do zastavenia výkonu rozhodnutia, ak súd neurčí inak, a uhradila ju po právoplatnosti uznesenia oprávnenému, b) zakáže povinnému, aby po tom, čo sa mu doručí nariadenie výkonu rozhodnutia, nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva.

V súlade s § 306 OSP nariadenie výkonu rozhodnutia sa doručí oprávnenému, povinnému a banke alebo pobočke zahraničnej banky; banke alebo pobočke zahraničnej banky sa doručí do vlastných rúk.

Podľa § 307 ods. 1 OSP o tom, že uznesenie o nariadení výkonu súdu nadobudlo právoplatnosť, súd upovedomí banku alebo pobočku zahraničnej banky; toto upovedomenie súd doručí banke alebo pobočke zahraničnej banky do vlastných rúk.

Podľa § 307 ods. 1 OSP banka alebo pobočka zahraničnej banky vyplatí potom pohľadávku z účtu povinného.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujú, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

V súvislosti s rozhodovaním o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je z ústavnoprávneho hľadiska žiaduce vymedziť okruh vecí, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má (môže mať) za následok porušenie základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy. Podľa názoru ústavného súdu k takým veciam patria jednak prípady svojoľnej aplikácie noriem jednoduchého práva príslušnými orgánmi verejnej moci, ale tiež prípady, pri ktorých dochádza k aplikácii jednoduchého práva v situácii, keď reálne existuje konkurencia noriem jednoduchého práva, resp. konkurencia interpretačných alternatív, pričom príslušný orgán verejnej moci zvolí v posudzovanej veci takú ich aplikáciu, ktorá vyvolá kolíziu s (niektorými) ústavnými princípmi.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie v konečnom dôsledku k zjavnej nespravodlivosti, a teda ku kolízii s materiálnym chápaním ochrany ústavnosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže sa od neho odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.

V súvislosti s touto argumentáciou sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu z 30. júna 2011, pričom predovšetkým uvádza, že *„kritériom a zároveň hranicou pre rozsah blokačnej povinnosti účtov povinného je predovšetkým celková výška pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva“*.

Napadnutými uzneseniami krajský súd nariadil výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky oprávneného vo výške 66 € odpísanej z presne označených účtov, ako aj z iných účtov povinnej (sťažovateľky, pozn.) v siedmich presne označených peňažných ústavoch a bankách (výrok 1) a zároveň prikázal peňažným ústavom a bankám povinnej, aby po doručení napadnutých uznesení sumu zodpovedajúcu pohľadávke oprávneného zablokovali a túto uhradili po právoplatnosti napadnutých uznesení na účet štátnej pokladnice (výrok 2), pričom súčasne sťažovateľke zakázal, aby po doručení napadnutých uznesení nakladala s prostriedkami na účte v peňažných ústavoch a bankách do výšky pohľadávky a jej príslušenstva (výrok 3).

Vo svojom náleze z 30. júna 2011 ústavný súd vyslovil, že účelom zakotvenia práva oprávneného, resp. jemu zodpovedajúcej povinnosti banky zablokovat' účty povinného na základe príkazu na začatie exekúcie, je predbežne, rýchlo a účinne zabezpečiť sumy na účtoch povinného v takej výške, aby následný výkon exekúcie na podklade exekučného príkazu bol čo najefektívnejší. Ústavný súd sa v označenom náleze priklonil k extenzívnemu výkladu príslušného ustanovenia Exekučného poriadku, podľa ktorého

ak príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke sa vzťahuje aj na sumy, ktoré dôjdu na účty povinného po tom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, uvedené ustanovenie sa týka nielen tých účtov, ktoré boli zriadené, resp. existovali v čase doručenia príkazu na začatie exekúcie, ale aj na účty, ktoré boli zriadené v období medzi doručením príkazu na začatie exekúcie a exekučným príkazom.

Podľa názoru ústavného súdu časová neobmedzenosť pôsobenia exekúcie podľa príslušného zákonného ustanovenia zodpovedá jeho zmyslu a účelu, ktorým je ochrana výkonu judikovaného práva veriteľa v tom smere, aby bol reálne ochránený pred takými dispozíciami dlžníka, ktorými by uspokojenie pohľadávky veriteľa z dlžníkových účtov bolo zmarené, preto bolo nevyhnutné § 98 Exekučného poriadku analogicky uplatňovať aj na novozriadené účty povinného v čase po doručení príkazu na začatie exekúcie s cieľom naplniť zámer a účel citovaného zákonného ustanovenia.

V súlade s dosiaľ uvedeným ústavný súd zastáva názor, že práve sťažovateľkou proklamovaný doslovný gramatický výklad predovšetkým § 305 OSP nezodpovedá zmyslu a účelu označeného ustanovenia, ktorým je aj v tomto prípade ochrana výkonu judikovaného práva oprávneného, v súlade s ktorou je nevyhnutné predbežne, rýchlo a účinne zabezpečiť sumy na účtoch povinného v takej výške, aby následný výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky bol čo najefektívnejší.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, ktorá s odkazom na názor ústavného súdu vyjadrený v náleze z 30. júna 2011 podotýka, že kritériom a zároveň hranicou pre rozsah blokačnej povinnosti účtov povinného je predovšetkým celková výška pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva, ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že predmetom preskúmania v rámci tohto konania pred ústavným súdom je celkom 106 napadnutých uznesení krajského súdu o nariadení výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky oprávneného v sume 66 €, pričom sťažovateľka napadla ďalšími sťažnosťami vedenými ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 19587/2013 až sp. zn. Rvp 19696/2013 ďalších 109 uznesení krajského súdu o nariadení výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky v sume 66 €. Celková výška pohľadávok oprávneného voči sťažovateľke vypočítateľná

z jej sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 19587/2013 až sp. zn. Rvp 19802/2013 predstavuje sumu 14 190 € (bez príslušenstva), a je teda v okolnostiach namietaných prípadov tým faktorom, ktorý determinuje a zároveň ospravedlňuje zabezpečenie peňažných prostriedkov formou blokácie sumy zodpovedajúcej pohľadávke 66 € a jej príslušenstva na viacerých účtoch a vo viacerých bankách a peňažných ústavoch. Uplatnenie príliš formalistického výkladu § 305 OSP a blokácia jedného účtu v jednej banke by v okolnostiach namietaných prípadov mohli viesť k pozbaveniu možnosti oprávneného domáhať sa úspešne uspokojenia svojich pohľadávok v rozsahu vyplývajúcom z exekučných titulov.

Navyše, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že justičná pokladnica v súlade s § 5 zákona o súdnych pohľadávkach vyzvala sťažovateľku listom z 25. apríla 2013 na dobrovoľné plnenie, táto však na výzvu nereagovala a súdne pohľadávky nezaplatila, v dôsledku čoho bol následne nariadený výkon rozhodnutí prikázaním pohľadávky. Samotná sťažovateľka sa teda svojím vlastným správaním pričiniła o blokáciu finančných prostriedkov na svojich účtoch v peňažných ústavoch a bankách.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že *„Núteným a opakovaným zrazením sumy 66,- EUR zo všetkých a akýchkoľvek bankových účtov sťažovateľa pred rozhodnutím o náhrade škody a nemajetkovej ujmy dôjde k vzniku ďalšej škody“*, ústavný súd dodáva, že *k samotnému zrazeniu príslušnej sumy dochádza až potom, ako krajský súd doručí príslušnej banke alebo peňažnému ústavu upovedomenie o nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia v súlade s § 307 OSP*, pričom banka alebo peňažný ústav následne vyplatí pohľadávku z účtu sťažovateľky. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd doručoval upovedomenie o nadobudnutí právoplatnosti napadnutých uznesení krajského súdu len jednej z bánk (Poštová banka, a. s.), ktorá následne poukázala vymáhané pohľadávky z účtu sťažovateľky, na základe čoho krajský súd výkony rozhodnutí zastavil vo vzťahu k ostatným peňažným ústavom a bankám uvedeným v napadnutých uzneseniach v súlade s § 268 ods. 1 písm. d) OSP. Ku vzniku škody teda týmto spôsobom vo vzťahu k sťažovateľke nedošlo.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažností dospel k záveru, že sú zjavne neopodstatnené, a preto ich z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd dáva do pozornosti v súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa „nezákonnosti kreácie justičnej pohľadávky“, ako aj dôvodnosti uplatnenia námietok zaujatosti [keďže *odvolacie súdy pristúpili k vylúčeniu sudcov prvostupňových súdov v konaní o náhradu škody, a „preto malo(i) byť uznesenie(a) o uložení povinnosti zaplatiť poplatok zrušené...“*], že tieto boli (resp. mali byť) predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu na základe sťažností, ktorými sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru uzneseniami príslušných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti (tzv. exekučné tituly); k tomu pozri napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 696/2013 a sp. zn. IV. ÚS 697/2013 z 12. decembra 2013, ktorými boli sťažnosti odmietnuté ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

V súlade s čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. ...

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

V súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj podľa čl. 19 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami krajského súdu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj právo podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj tieto časti sťažností ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosti sťažovateľky odmietol, bolo už bez právneho významu rozhodovať o jej ďalších návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014